

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συμμεργάται είδι δεκτοί πάντες. Δημοσιεύονται τὰ εγκρινόμενα έργα και αι εικόνες συμμεργατών και καλλιτεχνημάτων 'Αγγελίαι μετ' εικόνων. Συνδρομαί δεκταί είς χαρτονομίσματα παντός έθνους, προπληρωτέαι.

Έκαστον φύλλον λεπτά 15. Πώλησις είς τὰ κίβωκια και πρακτορεία. Τόμοι άπλ. δρ. 8, χρυσός. 10. Έξωτ. φρ. 14. Οί συνδρομηταί λαμβάνουσι μέρος δωρεάν είς τὰ λαχεία και καλλιτεχνικά έργα της αφύσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ εν δόφ' Ερύμνης, όπισθεν του Ναού αριθ. 9.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έσωτερ. δρ. 8,—Έξωτερ. φρ 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ο Ιησους Χριστός υπό Θάνου Τζαβέλλα. — Το αυτεξούσιον υπό Χρ. Φερεντινου. — Ο Ιησους επί του Σταυρου υπό Α. Ι. Κ.—Αί παράδοξοι περιπέτειαι ενός Ρώσου σοφου (μετάφρασις) υπό Φ. Πριντεζη.—Τα φύκια υπό Γ. Παπούλια.—Ποίησις και φιλοσοφία υπό Φιλίππου Α. Οικονομίδου.—Τραγούδι της αγάπης υπό Γ. Πολίτου.—Ο κρινος υπό Γ. Θ. Δημητροπούλου — Ο ποιητής υπό Φωκίωνος Πανώ.—Η Βενετία (εικόν).—Ευεράπελα—Αινίγματα.—'Αγγελίαι.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ός εν τῷ κυματώδει πόντῳ σταγόνες ελαίου ἡρέμα ὀλισθαίνουσαι ὑπὸ τὰ ὑψαύχυνα κύματα καθιστῶσι λείαν και ἀπαλὴν τὴν μαινομένην θάλασσαν· ὡς εν καιρῷ ζοφεράς νυκτός ἡ ἀσθενῆς λάμψις τοῦ πέραν ἐκεῖ εν τῷ βάθει τοῦ σκοτεινοῦ δρίζοντος ἐπιφανινομένου δειλὰ δειλὰ ἀστέρος ἐπιχέει τὴν γαλήνην είς τὴν ὑπὸ ἀπελπισμοῦ κατεχομένην καρδίαν, ὡς εν τῷ ὑπὸ ἀστραπῶν, διαμπάξ, ἐθεν κάκειθεν, και ὑπὸ θεύλης και καταγίδος διαθινομένου στερεώματι αἱ πρῶται τὴν αἰθρίαν προαγγέλλουσαι διάχρυσοι ἀκτίνες τοῦ εν γωνίᾳ τινί ἀνατέλλοντος ἡλίου μεταδίδουσι τὸ μειδιάμα είς τὰ χεῖλη, τὰ εὑρισκόμενα τέως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρίκης ἔνεκα τῶν μαινομένων στοιχείων, και ἀποκαλύπτουσι τὴν τεθαμμένην ὑπὸ τοῦ τρόμου ἐλπίδα· οὕτως είς τὰ ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἀγνοίας, και ὑπὸ τῆς ἀσκόπου και ἀβεβαίου πορείας τῶν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου εὑρισκομένων ὄντων συνταρασόμενα και ὑπὸ παθῶν και μίσους ἀλογίστου ἀνακυκώμενα κοινωνικά πελάγη ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀναμρφωτοῦ τῶν αἰῶνων ἐπήνεγκε τὴν κατάπαυσιν τοῦ μαινομένου είς τὰ στήθη και τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων σάλου. Ὀλίγαί λέξεις ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος τοῦ Φαρισαϊκοῦ ναοῦ ἀκουσθεῖσαι, ἀλλὰ λέξεις ὁμοιάζουσαι πρὸς σπόρον ἔχοντα τὴν δύναμιν και ἐπὶ τῆς πέτρας νὰ ριζοβολήσῃ και ν' ἀναθάλῃ, ἐπήρκεσαν ίνα φιώσωσι τὸ στόμα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος και νὰ κλείσωσι διά παντός τὴν θύραν τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος.

Τὰ φιλοσοφικά συστήματα τῶν δαιμονίων φιλοσόφων, ἀρξάμενων νὰ φιλοσοφῶσι, θαυμαστόν είπεῖν, ἀπὸ τῶν σπαργάνων τῆς νοητικῆς αὐθιπαρξίας, περὶ τοῦ μεγίστου τῶν προβλημάτων, εἶχον κατακλύσει τότε ὄντως σύμπασαν τὴν γνωστὴν οἰκουμένην, και ὅσον και ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἀφίσταντο τῆς Ἀληθείας, προπαρεσκευάζον ὁμως τὰ πνεύματα πρὸς τὴν κατάληψιν τοῦ φωτός. Ἀλλὰ τὰ ὀλισθήματα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφάνισις τοῦ Σωτῆρος, και αἱ καταπτώσεις τῆς ἀνθρωπότητος ἦσαν λίαν μεγάλαί, ἂν δὲ μὴ ἐξηκολούθει ἔτι ἡ πλάνη, ἡ μεταλαμπαδευθεῖσα τοῦ Χριστοῦ Ἀληθεία δὲν θὰ εἶχεν ἀκόμη γνωσθῆ, διότι οἱ πρὸ τοῦ Χριστοῦ φιλόσοφοι, ἐφαρμόζοντες είς τὰ φιλοσοφήματα τῶν μεθόδους πόρρω ἀπεχούσας τῆς ἰσότητος εἰς δῆποτε ἀνθρωπομόρφου κορυφῆς και ἀναγνωρίζοντες κοσμικὰς διακρίσεις, ἰδημιουργοῦν πάθη και ἀνερρίπτον φλόγας μίσους. Τούτων δ' ὀφισταμένων τῆς λευχιμονούσης Ἀλη-

θείας κηλιδοῦται ὁ πέπλος και ρυπαίνεται ἡ ἀμόλυτος περιβολὴ ἐπαφίνουσα τοπιεῖα τινὰ μόνον ἀγνὰ και καθάρια συγγέοντα μᾶλλον ἢ διαλύοντα τὰ σκότη.

Και ἰδύνατό τις ἴσως μετὰ τὰ ἀνωτέρω νὰ ἐρωτήσῃ: ποία ἦτο ἡ Ἀλήθεια ἐκείνη. Ἴδου τὸ ζήτημα. Βεβαίως ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Θεοῦ ὄχι, ἀφοῦ ἡ ἐνίζουσα φιλοσοφία ἀνεφάνη ἀπὸ τοῦ Κολοφωνίου Ξενοφάνους πέντε περίπου αἰῶνας π. Χ. Οὐδὲ τὸ κόπιμον ἄλλως τῶν ὄντων, ὅπερ οὐδ' αὐτὸ ἀφῆκαν ἀνεξέταστον οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι. Ἄλλο λοιπὸν εἶνε ἡ ζητούμενη ἢ μᾶλλον συλλαμβανομένη και πάντοτε διεκπεύγουσα τῶν χειρῶν τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων Ἀλήθεια. Καὶ τὸ ἄλλο αὐτὸ ἦν τόσον σπουδαῖον, τόσον μέγα, τόσας προσέβαλλεν ἰγωιστικὰς δοξασίας και ἐριζωμένας ἠθικὰς ιδέας, αἵτινες μετὰ συμπερόντων ἀνθρωπίνων πάντοτε ἦσαν μεμιγμένοι, ὥστε οὐδόλως ἐσφαλῆμεν εἰπόντες ἀνωτέρω, ὅτι ἡ πλάνη θὰ ἐξηκολούθει ἔτι ἂν μὴ ἐνεφανίζετο ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ σήμερον κρημάμενος. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θεογέιτονας και ἀπογόνους θεῶν ἑαυτοὺς ὑπολαμβάνοντες, οὐδόλως ἔστεργον νὰ ἐξισωθῶσιν, ἔστω και ἐπ' ἐλάχιστον, πρὸς τοὺς Πέρσας ἢ τοὺς Βαβυλωνίους, ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι πώποτε, ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι τὸ φῶς τῆς μόνης Ἀληθείας κατέχουσιν, διενεθήσαν ν' ἀναμετρήσωσι τὴν ἀξίαν τῶν πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν Ἑλλήνων. Οὕτω δὲ ἐκάτεροι ξένους ἑαυτοὺς νομιζόντες και ἐχθροὺς βεβαίως τοὺς ἄλλους ἐθεώρουν, διὰ δὲ τοῦ ἀμοιβαίου τούτου μίσους ἀπεδιώκον τὴν προσεγγίζουσαν Ἀληθείαν.

Ἐδύνατό τις ἐνταῦθα νὰ ποιήσῃται ἐξαιρέσιν τοῦ μαργαρίτου τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, τοῦ ἐνδόξου υἱοῦ τῆς Μαιίας· ἰδύνατο ν' ἀναμνησθῆ τῆς Στωᾶς, χωρὶς νὰ παραλείψῃ και τὸν Ζήνωνα τὸν Ἐλεατικὸν τὸν καταργοῦντα ἐν τῇ πολιτείᾳ αὐτοῦ τὸν γάμον, αἶνα πάντες οἱ πολῖται ὡς παῖδας και πατέρας ἀλλήλους στέργωσι» διὰ νὰ ἴδῃ και τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους προσεγγίζοντας είς τὴν περιπόθητον Ἀλήθειαν. Ἀλλὰ φεῦ, ὅσον και ἂν ἐνέτεινον οὗτοι τάπτερά τῆς κοσμοπολιτιστικῆς αὐτῶν φιλοσοφίας, δὲν ἐξήρχοντο πέραν τῶν ὁρίων τοῦ ἑλληνικοῦ φύλου, και εἶνε παράδοξον ὄντως πῶς ἐνῶ είς τοιαύτας ὑψηλὰς ἐννοίας περὶ τῆς ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων ἐξήρθησαν δὲ ἰπορίσθησαν και τὸ τόσον ἀκόλουθον και φυσικὸν συμπέρασμα ὅτι αἱ ἀνθρωποί

είνε πάντες ἴσοι τὴν ἀξίαν καὶ ἰσομένως οὐδεμία ὀφείλεται νὰ γίνεται ἐν ταῖς πολιτείαις διάκρισις αὐτῶν(α)» Καὶ γεννᾶται μὲν ἐντεῦθεν τὸ ζήτημα : ἀρὰ γὰρ καὶ ἂν ἐνόησαν τὸ προορισθῆναι συμπεράσματα οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι θὰ ἐποιούντο αὐτοῦ χρῆσιν, οἷαν ἐποίησατο ὁ Ἰησοῦς; Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις νομιζόμεν οὐδαμῶς εἶνε δύσκολος, ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀφοῦ μεταξύ των δὲν ὠμονόησαν ὁμόφυλοι καὶ αὐτάδελφοι ὄντες, οὐδέποτε καὶ ἂν ὑπερέβουν τῆς κοσμοπολιτικῆς φιλοσοφίας των τὸ συμπέρασμα, θὰ κατέρωθεν νὰ συμφωνήσωσι μὲ τοὺς ἄλλοφύλους. Ἡ ἀξία ἰσομένης τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐγκρίεται, δηλ. τὸ ὅτι ἰσοπέδωσε τὰ κοινωνικὰ ἀκανόνιστα ἰδέα, ἠδ' ἐλθοποιήσας τοὺς διαφόρους λαοὺς κηρύξας τὸ θεόπνευστον ἐκεῖνο κήρυγμα Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἴστε, — οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλευθέρῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν οὐδὲ θήλει» ἐξέκοψεν ὄχι μόνον τὰς ρίζας τῆς ἄλληλοπεριφρονητικῆς μετὰ τῶν διαφορῶν κοινοτήτων τῆς γῆς ἀλλ' ἀρείλετο καὶ τὸ κάλυμμα, δι' οὗ τῶς ἐκαλύπτοντο τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια τῶν διαφορῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ κατεφωρῶντο γελοῖοι οἱ πολυειδεῖς ἐκεῖνοι βωμοὶ καὶ αἱ θυσίαι καὶ αἱ παραδόξοι τελεταί, αἱ ὁποῖαι μόνον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα κατέστησαν σπουδαῖαι διότι ἐξυψώθησαν εἰς τὰ ἰδεώδη καὶ ἀπαράμιλλα καλλιτεχνικὰ τεχνουργήματα, ἕνεκα λόγων μᾶλλον πείσματος καὶ περιφρονητικῆς πρὸς τὸν ἕχθρον ἢ θρησκευτικῆς λατρείας.

Καὶ ἐνῶ οὕτω καλλιμάραρον ὑπὸ τὴν μίαν πρόσωψιν ἀνεγείρετο τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν κηρυγμάτων τῆς ἰσότητος καὶ τοῦ κοινῶ Πατρὸς, ὑπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν διαφανὲς καὶ σαφερίνον ἤρχισε νὰ στίλβη ἐξυψούμενον διὰ τῶν πολυτίμων ἐκείνων ὑποθηκῶν «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, περιθάλψετε, βοηθήτε, σφύζεσθε δι' ἑαυτῶν ἑαυτούς!*» Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων καλλιφύλλων καὶ καλλιζόμενων δένδρων περιβαλλόμενον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὸ τῶν κρυσταλλωδῶν τῆς φιλοανθρωπικῆς πηγῶν ἀδεδυμένον, αὐθόρμητα προσεῖλκε τὰ πλήθη ὑπὸ τὰ δροσερὰ φυλλώματα καὶ τὴν τερπνὴν σκιάδα του καὶ ἀπεστέρει τὸν Ῥωμαϊκὸν Ἰππόδρομον τῶν ἱερῶν κοσμημάτων τὰ ὅποια παρήγε καθ' ἑκάστην τὴν αἴμα πλασμάτων, ἀδελφῶν, ὁμογενῶν, ὁμοψύχων, ἀλλ' ἀτυχῶς δούλων! Δὲν ἐπέχυσεν λοιπὸν τὴν Γαλήνην καὶ δὲν ἀνεπίερωσε τὴν ἐλπίδα τοῦ ἔαρος εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄλληλοσπαραγμοῦ καὶ μισαλλητισμοῦ χειμαζόμενα πλήθη ἢ ἐμφάνισεν τοῦ τόκου τῆς Ναζαρέτ ὡς ἔφθμεν εἰπόντες; Καὶ δὲν πρέπει ἡμεῖς σημερον μετὰ πᾶρον εἰκοσιν αἰῶνων θεώμενοι ἀσάλευτον τὸ οἰκοδόμημα τῆς θείας ταύτης φιλοσοφίας μετὰ δέους νὰ ἰστάμεθα πρὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ ὡς θεῶν νὰ δοξάζωμεν καὶ νὰ λατρεύσωμεν τὸν γεννηθέντα ὡς ἄνθρωπον;

Ἄλλ' ἂς ἀναδράμωμεν μικρὸν εἰς τὰ μετὰ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νέου ἀπτόρος. Ποῖον φαινόμενον προσπίπτει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας; Δὲν εἶνε τοῦτο τὸ μεγαλύτερον θαῦμα καὶ δὲν πιστοποιεῖ τοῦτο τὴν θείαν ἀποστολὴν τοῦ Σωτῆρος, τὸ ὅτι δηλ. διαλαλητὰς καὶ συνεργάτας τοῦ ἔργου προσέλαβεν ἄνθρωπος ἀμαθεῖς; Ἄ λοιπὸν Χριστέ μου, τόσον ἀπλᾶ ἦσαν τὰ διδάγματα Σου, ὥστε αἱ σοφαὶ κεφαλαὶ ἐκρίνοντο ἀνάξια ὑπὸ Σου, ἵνα περιβληθῶσι τὴν κοσμοπολιτικὴν τῆθενόν Σου; Δὲν χρειάζεται φιλοσοφία βεβαίως διὰ νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὐτῆ των συνεργῶν τοῦ Σωτῆρος ἐκόπη νὰ διακηρύξῃ ἐμπράκτως τὴν ἰσότητα πάσης ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, καὶ δὲν θὰ εἴπωμεν ὑπερβολὴν ἐὰν εἴπωμεν ὅτι αἱ κυματώσεις, αἱ ἐπελθοῦσαι μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν Χριστιανικῶν διδασμάτων ὑπὸ τοιούτων χειλέων εἰς τὰ κοινωνικὰ πελάγη, ἦσαν σκιρτήματα χαρᾶς, ἦσαν φρικιᾶσεις ἠδονῆς προσερχόμεναι ἐκ τοῦ πνέοντος ζεφύρου τῆς Ἐλευθε-

(α) Πρβ. Μαργ. Εὐαγγελίου «Περὶ Ἰσοτιμίας» σελ. 234 x. ε'.

ρίας. Καὶ ἰδοὺ προστρέχουσι τὰ πλήθη εἰς τὸ σάλπισμα τῆς Ἀναμορφώσεως καὶ ἔχονται ἀπὸ τῶν δημιουργουμένων θρησκευτικῶν τύπων, τῶν τύπων, οὗς τινες περιφρονοῦσι σημερον τυφλώττοντες βεβαίως καὶ παραπαύοντες καὶ μαινόμενοι, διότι δὲν κατανοοῦσιν ὅτι οὐδεὶς δύναται εὐθύς ἀμέσως κατὰ πλατεῖαν τὴν ὄψιν νὰ προσβλέψῃ τὸν σελαγίζοντα Ἥλιον.

Πλὴν πρὸς τί οἱ θαυμασμοὶ πρὸς τὸν λάμποντα Ἥλιον; Χριστέ μου, δὸς οὐρανομήκη τὴν φωνήν, καὶ εἰς τὰ χεῖλη μου ἐνάρμοσον μελωδικὴν λύραν, ἵνα, θρηῶν τὸ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ σημερινὸν πάθος Σου, φθιγγώμαι ἱναρμονίως τὴν περίλαμπρον Ἀνάστασιν Σου, καὶ ψάλλω παιᾶνας εἰς τὸ θεῖον ἔργον Σου, τὸ ὅποιον ἐλάμπρυναν οἱ παρελθόντες χρόνοι καὶ θὰ δοξάζωσιν οἱ μέλλοντες αἰῶνες!

Θάνας Γ. Τσαβέλλας

ΤΟ ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟΝ

«*Ἡ μὲν ψυχὴ τοῦ σώματος ἄρχει δεσποτικῶν ἀρχῶν, ἡ δὲ νοῦς τῆς ὀρέξεως πολιτικῆν καὶ βασιλικῶν.*» Ἀριστοτέλης.
«*De quo autem omnium natura consentit, id rerum esse necesse est.*» Κικέρων.

Ὁ ἄνθρωπος κρίνει καὶ ἀποφασίζει ἐλευθέρως, βουλεύεται καὶ πράττειν διευθύνει τὴν ἐνεργότητά του ἀνεξαρτήτως καὶ ἐν πολλοῖς ἀντίως πρὸς πάντα νόμον φυσικόν. Τὴν ἀναμφήριστον ἀλήθειαν τοῦ ψυχολογικοῦ τούτου γεγονότος μάτην ἠμφεοδῆθησαν, ὡς ἀντιστρατευομένην εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ὕλισμου, ὁ Βύχνερ, ὁ Ἐκελ, ὁ Μολεσσὼ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι διαπρεπεῖς παρ' ὕλισταις φυσιοδίφαι, οἵτινες τὴν ἀλήθειαν ἐχθραίνοντες καὶ τὸ βαθὺ τῆς ἐρεύνης ἐπιπολαίως διερχόμενοι, ἐκήρυττον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡν ἐστερημένος πνεύματος στερεῖται καθ' ἀνάγκην ἐλευθερίας βουλήσεως καὶ ὑπέκει εἰς ὑποβολὴν ἐνοτιγματικῆς ὀρμῆς καθ' αὐτοὺς Χριστὸς καὶ Ἰουδας, Ἀλέξανδρος καὶ Καλιγούλας καθ' οὐδὲν διαφέρουσιν, ἐφ' ὅσον καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐνήργουν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μηχανικῶν καὶ ἀσυνειδητῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν. Καὶ ἰδοὺ τίνι ἀκριβῶς τρόπῳ ἐκφράζεται ὁ πολὺς ἐν ὕλισταις Λουδοβίκος Βύχνερ: «*Τῆς εὐθύνης τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων οὐσης ἀνυποστάτου, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐλευθέρως βουλήσεως, αἱ λέξεις πλημμελήματα παρεκτροπαὶ καὶ ἐγκλήματα δὲν ἔχουσι σημασίαν. Αἱ ἰδέαι τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ οὐδεμίαν ἔχουσι ἀπόλυτον ἀξίαν, γενναϊότης καὶ προδοσία, ὑποκρισία, κακουργήματα, ληστεία καὶ φόνοι εἶνε ἀναγκαῖαι συνέπειαι τῶν ἐγκεφαλικῶν κινήσεων.*» Ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος ἂς ἐνεργῇ ὡς βούλεται ἀδιαφορῶν περὶ τῆς καλουμένης συνειδήσεως». Τοσοῦτον ὑπῆρξε τὸ θράσος μεθ' οὗ ἠγωνίσθησαν οἱ ἀπὸ Θάλητος καὶ Ἐπικούρου μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ὑλικοφιλόσοφοι, οἵτινες τὸ πρῶτον ἐκ πάθους καὶ καινοτομίας τυφλώττοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, κατόπιν ἀπέβησαν ἀνίκανοι κἂν νὰ ἰδῶσιν αὐτήν, ἀλλ' ἠττήθησαν, ὡς ὤφειλε, πάντες πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς ἀκαταγωνίστου καὶ καθολικῆς πεποισθήσεως, ἐθραύσθη παντὸς ὑλόφρονος ἢ φαντασιοπληξία καὶ πᾶς ἀντιφρονῶν ἀσθμαίνων καὶ ἀπηυδηκῶς παρέδωκε τὸ ζῆφος.

Ἐν τῷ ἀνθρώπῳ δὲν ἐπικρατεῖ ὡς εἰς τὰ λοιπὰ ζῶα ἡ συνήθης πορεία τῶν παραστάσεων, ἥτις ἐρείδομένη, ἢ γνωστόν, πάντοτε ἐπὶ τοῦ συνειρημοῦ καὶ τῆς ἀναπλάσεως αὐτῶν συνδέει μικρὸν καὶ καθ' ὀλίγον τὰς

συνανηκούσας καὶ συναφεῖς παραστάσεις καὶ καθίστησι δυνατὴν τὴν σκόπιμον ἐν δεούσας περιστάσει προσαρμογὴν αὐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὡς λόγου εὐμοιρῶν ἐξέρχεται πέραν τῶν ὀρίων τῆς καθ' αἴσθησιν ἀντιλήψεως καὶ ρυθμίζει ἐν πλήρει συνειδήσει τὰς παραστάσεις ὄχι μόνον πρὸς ἀλλήλας ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ποῖον καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν, ἐρευνᾷ καὶ ἐξευρίσκει τὰς ἀπωτάτας καὶ ἀρχικὰς ἀφορμὰς ὡς καὶ τὰ ἔσχατα καὶ τελικὰ αἷτια τῶν ὄντων καὶ φαινομένων, καὶ οὕτω χωρῶν ἀπὸ τοῦ δεδομένου γεγονότος πρὸς τὴν ἀμεσαιτέραν αὐτοῦ αἰτίαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν ἐπομένην, ἀφικνεῖται βαθμῶδ' ἀνὰ κατ' ὄλγον εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου ἀληθείας, ἐξ ἧς ἐπανερχόμενος ἀπτεταί τῆς ἠθικῆς τῶν ὄντων τάξεως, ὑποτάσσει τὴν βούλησιν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ γίνεται κύριος τῆς ὕλικῆς αὐτοῦ φύσεως, τοῦθ' ὅπερ ἀμέσως θέλωμεν ἰδεῖ πρακτικώτερον, ὅτι δηλὰ δι' ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Πρωταγόρας εἶπεν ὅτι εἶνε κρέτρον πάντων χρημάτων οὐχ ἦτο δύνάται νὰ εἶνε καὶ μέτρον ἑαυτοῦ. Οὐδεὶς ποτε ὑπῆρξεν, ὅσον ἀνόητος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὁ μὴ εὐρεθείς εἰς τὴν θέσιν νὰ βουλεύθῃ καὶ ἐνεργῆσῃ, ὁ μὴ ἀναγνωρίσας ἐν ἑαυτῷ ἢ μὴ ἐπικαλεσθεῖς παρ' ἄλλου τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος, οὐδεὶς, μὴδ' αὐτῶν τῶν προμάχων τοῦ ὕλισμου ἐξαιρουμένων, τῶν ἀμφισβητούντων τῷ ἀνθρώπῳ βῆμα πρὸς βῆμα πᾶσαν τὴν εὐθύνην καὶ ὑποχρέωσιν, πᾶν καθήκον ἢ δικαίωμα. Καὶ ἰδοὺ τί ἀκριβῶς γράφει ἐν τινι πρὸς τὸν κ. Α. Π. Φαρμακόπουλον ἐπιστολῇ του ὁ προορηθεὶς φυσιολόγος Λουδ. Βύχνερ καὶ κορυφαῖος τῶν ὕλιστῶν συνεργός: «*ἀξιότιμε κύριε, πρὸ παντὸς καθήκον ἐμὸν λογιζομαι... κλπ...*», ἐξ οὗ φωρᾶται ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν καὶ γίνεται δηλόν, ὅτι αἰσθάνεται καὶ οὗτος ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑπάρξιν καθήκοντος, ὅπερ βεβαιοῦντες ἅπασι καὶ ἀπεκδεχόμενοι ἀνομολογοῦμεν ἐν ταύτῳ ὅτι ὑπάρχει ἐν ἡμῖν καὶ ἡ δύναμις τῆς ἐκπλήρωσεως ἢ παραβάσεως αὐτοῦ, ἀλλως τε ἢ λέξις καθήκον, ἥτις πάντως προϋποτίθησι βούλησιν ἐλευθέραν καὶ συνεπαγομένην εὐθύνην, ἥθελον εἶσθαι κενὴ ἐννοία καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑπέικον τυφλῶς εἰς μοιραίαν καὶ ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἀνεύθυνος καὶ ἀκαταλόγιτος, ὡς λέγει καὶ ὁ Μολεσσὼ: «*Τῶν πνευματικῶν φαινομένων τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργότητος μὴ ἐχόντων ἰδίαν ὑπάρξιν ἀλλ' ἐξαρτημένων ἐκ φυσικῶν τῶ οὐ σώματος ἀναγκῶν, ἐλευθέρως βούλησις καὶ εὐθύνη εἶνε ἰδέαι ἀνυπόστατοι καὶ ψευδεῖς.*» Ἄλλ' αἱ ἐνεργεῖαι καὶ ἀποφάσεις τοῦ ἀνθρώπου ναι μὲν ἠρτηνται ἐν πολλοῖς ἐκ φυσικῶν ἀναγκῶν καὶ ὀρέξεων τοῦ σώματος, ὡς διατείνονται οἱ ὕλισται, ἀλλ' εἶνε ἐξ ἄλλου καὶ ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας, ὅτι πλεῖστοι τούτων οὐ μὴν οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὰς σωματικὰς ταύτας ὀρέξεις, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πρὸς αὐτὰς παλαίουσι καὶ ἀντιστρατεύονται. Τὸ συναίσθημα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, τοῦ καθήκοντος πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ ὁποῖου ἠθέλωμεν ὑποστῆ πόνους καὶ στερήσεις καὶ τὸ ὅποιον καθ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην ὤφειλε νὰ διευθύνῃ τὴν ἐνεργότητά μας εἰς παράδεισιν αὐτοῦ καὶ θεραπείαν τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν, μᾶς πείθει ἐν τοσοῦτῳ ν' ἀντιστῶμεν πρὸς τὰς ὀρέξεις, νὰ καταβάλλωμεν τὰς ὀρμὰς τοῦ ἐμφύτου καὶ εἰς τὸ ἐνοτικὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως ν' ἀντικαταστήσωμεν ἐκουσίως τὴν θυσίαν τῆς ἰδίας ἡμῶν ὑπάρξεως. Ἴδετε τὸν Ῥωμαῖον Μούκιον Σκαϊόλαν, τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ὀπλίτην, ὅστις ἔθετο καὶ κατέκαυσεν τὴν χεῖρά του εἰς τὴν πυρὸν πρὸς ἐκπλήξιν καὶ θαυμασμόν τοῦ ἕχθρου ἀναπολήσαστε τὸν ἠρωϊκὸν θάνατον τοῦ Διάκου καὶ θὰ ὁμολογήσητε καὶ αὐθις ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐλευθερος καὶ δύναται εἰς τὸν βίαιον καὶ ἀναίρετον χαρακτήρα ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀταραξίαν καὶ ψυχικὴν γαλήνην, εἰς τὸν ἐγώσιμον τὴν μετριοφροσύνην, καὶ εἰς τὸ ἐνοτικὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τὴν σφοδροτάτην

ταύτην τῶν ζωικῶν ὀρμῶν, τὴν θυσίαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως. Ἡ ἐλευθερία ἄλλως τε τῆς βουλήσεως δηλοῦται ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ καὶ τῇ δημιουργικῇ φαντασίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῷ χαρακτήρι, τῇ ψυχικῇ ἐκείνῃ καταστάσει τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν οὗτος προσηλοῦται εἰς ὠρισμένας ἀρχὰς καὶ ἀξιώματα καὶ λαμβάνει ταῦτα ὡς σταθερὸν καὶ ἀπαράβατον κανόνα τῶν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ σκέψεων καὶ πράξεων, ἂς ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο μοιραῖως ὑποβεβλημένος νὰ μὴ δύνηται νὰ διευθύνῃ, ὡς αὐτὸς θέλει, ἀλλ' ἠρτηντο, ὡς δίοχυρίζονται οἱ ὕλισται, ἐκ μοιραίων καὶ μηχανικῶν τοῦ ἐγκεφάλου λειτουργιῶν, συνειδήσις, χαρακτήρ καὶ καθήκον ἤθελον εἶσθαι, καθὸ ἐφθμεν εἰπόντες, λέξεις ἐωλοὶ καὶ χιμαιρικοί, ἀρετὴ καὶ κακία, ἀγάπη καὶ μῖσος, ἐθελουσία καὶ ἐγκλημα καθ' οὐδὲν ἤθελον διαφέρει καὶ ἡ κοινωνία οὐδὲν ἤθελον ἔχει δικαίωμα ν' ἀμείψῃ ἢ τιμωρήσῃ δούλον ἄνθρωπον καὶ ἀνελεύθερον διὰ πράξεις ὑποβεβλημένας εἰς φυσικὴν ῥήτραν νόμων σταθερῶν καὶ ἀναποδραστῶν μοιραίων καὶ ἀσυνειδητῶν. Ἄλλ' ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει ἡ συνειδήσις τοῦ ἐγώ, τὸ δαιμόνιον, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης, ἢ αὐτοσυνειδήσις ἐκείνη ἥτις εἶνε ἡ ὑπερτάτη ἐκφανσις τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεως καὶ δι' ἧς ἡ ψυχὴ γινώσκει καὶ διακρίνει ἑαυτὴν ὡς ἐνιαστὸν τὴν καὶ μόνιμον καὶ τὸ αὐτὸ καθ' οὐσίαν διαμένον ἐν πάσῃ μεταβολῇ καὶ ἀλλοιώσει τοῦ σώματος, ἢ ἐσωτερικῆς δηλονότι ἐκείνῃ φωνῇ, ἥτις μὴ οὔσα προῖον ἀνατροφῆς ἀλλὰ συμφυῆς τῷ ἀνθρώπῳ, ἀρχέτυπος, καθολικὴ καὶ τοσοῦτον ἀρχαία ὅσον καὶ ὁ κόσμος αὐτός, ἐτέθη λανθάνουσα ἀλλ' ἀγρυπνος φρουρός τοῦ ὑψίστου ἠθικοῦ νόμου καὶ ἀλάστωρ τιμωρὸς πάσης ἐνοχῆς. Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἐγκλημα ἦτο ἀποτέλεσμα νόμων σταθερῶν καὶ ἀσυνειδητῶν, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐνεργῶν ἠκολούθει ῥήτραν φυσικὴν, φέρε ἴδωμεν, πόθεν ἢ φωνὴ αὐτῆ; πόθεν ἢ τύψις τοῦ συνειδήτος; Ἄλλ' εἴπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ ἄνθρωπος ποιεῖται ἐκποδῶν πάντα νόμον, ὅς ἤθελον εἶσθαι ἐμποδίων τῶν ἐνεργειῶν, του ἐξ οὗ χειραφετούμενος ἀφίεται ἐν τῇ ἀπειρῷ ἀλύσει τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτήρων καὶ τυχῶν νὰ ἐνεργῆσῃ δι' ἀπολύτου ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ πάσης φυσικῆς ἀνάγκης καὶ ὑποβολῆς ἐνοτιγματικῆς ὀρμῆς ἐν τῷ σταδίῳ δὲ τούτῳ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ρυθμίζει καὶ διευθύνει τὰ πάθη, παλαίει καὶ νικᾷ, τίθει νόμους καὶ θεσμούς, δημιουργεῖ, προοδεύει καὶ ἐκπολιτίζεται. Χρ. Φερνάντες.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Υψοῦται εἰς τὸν Γολγοθᾶ ὁ τόκος τῆς ἀσπίλου, καὶ ἦλοις προσηλώνεται ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ξύλου.
Χάριν τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ ἀκανθῶν στεφάνι ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεὺς ἦδη φορῶν ἐφάνη.
Ὁ περιβάλλον οὐρανὸν κι' αἰθέρα μὲ νεφέλας ὁ καταπαύων νεύματι τοῦ πόντου τὰς θυέλλας.
Δέχεται νὰ περιβληθῇ καὶ τὴν ψευδῆ πορφύραν, διὰ ν' ἀνοίξῃ 'ς τὸν Ἀδὰμ τοῦ οὐρανοῦ τὴν θύραν.
Τῆς δὲ ἀγάπης του αὐτῆς ἡ ἀμοιβὴ ὁποῖα; Ἡ χλεύη, τὰ ραπίσματα! Φρικτὴ ἀχαριστία!
Καὶ ὅμως ὁ Παναγάθος, ἐν ᾧ τὸν μαστιγοῦσι, «*Ἄφες αὐτοῖς οὐκ οἶδασιν, ἐφώνει, τί ποιοῦσι.*»
Τὸ θεῖόν του παράδειγμα κι' ἡμεῖς ἂς μιμηθῶμεν καὶ τοῖς ἕχθροῖς τὰ σφάλματα ἅπαντες ἂς ἀφώμεν.

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετά 300 καλλιτεχνικών εικόνων εν τῷ μίμνῳ

Κατὰ μετάφρασιν, Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὅπου ἡ θεία πρόνοια ἀποτέλλει τῇ Σελήνῃ τὸν Ἄλκιδον Φρικουλέ.

(Συνέχεια, ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Καὶ ὥσθως ἐν ταύτῳ τὴν θύραν τοῦ παραπήγματος ὁ Γοντράν εἶδε τοποθετημένην ἐπὶ τοῦ ἰδάφους δωδεκάδα μεταλλικῶν τεμαχίων παραδόξως διασκευασμένων, ὡς καὶ δευμάτια μεταξίνων ὑφασμάτων καὶ ὄλκια ἄλλα διαφόρων εἰδῶν. Εἰς τὰς γωνίας τοῦ παραπήγματος εὕρισκοντο ἐπίσης διάφορα ἔργα τέχνης τῆς λεπτομηχανικῆς καὶ μηχανικῆς τέχνης.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀεροδρομικὸν πτηνὸν σου; ἠρώτησέ μετ' ἀπορίας ὁ Γοντράν.

— Δηλαδὴ τὰ κυριώτερα στοιχεῖα αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νέου συστήματος, ὅπερ ἀπεδείχθησαν ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ νέου κόσμου, καταγίνονται νὰ κατασκευάσω ἀερεπίπιδον ἀερόστατον σχήματος πτηνοῦ. Ὡς δὲ θὰ ἀνέγνωσες πολλάκις, βασιλεῖται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀεροπορίας διὰ σώματος βαρύτερου τοῦ ἀέρος καὶ οὐχὶ διὰ σώματος ελαφροτέρου, ὡς μέχρι τινὸς κατεγίνοντο οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ φυσιολόγοι. Ἴδου, θὰ σοὶ ἐξηγήσω ἀπλοῦστερον τὸ ζήτημα. Ὡς γνωρίζεις, εἰς ἀετὸς χάρτινος τῶν ἀγριοπαίδων σύρεται κατὰ τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου διὰ μέσου νήματος ἢ σπάγγου ἀπὸ τῆς γῆς κρατούμενου. Ἐπὶ τῆς παρουσιαζομένης δὲ ταύτης ἀντιστάσεως τοῦ ἀνέμου ἐδράζεται ἡ ἀνακάλυψις τοῦ νέου ἀερεπίπιδου μηχανήματος. Ὑποθέσατε, ὅτι ἀφαιρῶ τὸ νῆμα καὶ ἀντικαθίστῶ αὐτὸ διὰ προσωστῆρος, ἔλκοντος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸ μηχανῆμα ἀκριδῶς μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, μετ' ἧς πράττει τοῦτο τὸ ἄτομον, ὅπερ κρατεῖ τὸ ἄκρον τοῦ νήματος. . . Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦθελεν εἶσθαι τὸ αὐτό;

— Δηλαδὴ, ἀπήντησεν ὁ Γοντράν, ὁ ἀετὸς θὰ διαμείνῃ ἀκίνητος, εἴαν ἡ ἀντίστασις δὲν μεταβληθῇ, εἴαν δὲ τούναντίον, θὰ ἔλθῃ πρὸς τὴν γῆν ἢ θὰ προχωρήσῃ πέραν πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ Φρικουλέ ἐνευσε καταφατικῶς. — Αἰ, ἀνιψώθησέ τότε ὁ Γοντράν, ποῦ εἶναι τὴν ὥρην ὅ κ. Ὁσιπῶφ νὰ με ἤκουε καὶ νὰ ἔβλεπεν, ὅτι ὁ μέλλων γαμβρός σου δὲν ἔχει μόνον γνώσεις ἀστρονομικὰς, ἀλλὰ καὶ μηχανικὰς!

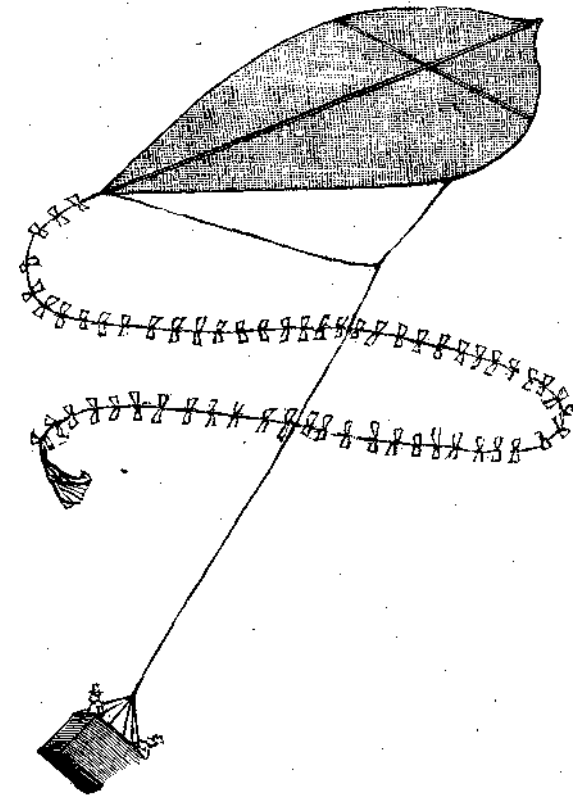
Καὶ μετὰ μικρὰν σκίψιν. — Μὰ, μήπως, φίλε μου, ἔχει σκοπὸν νὰ μὰς φέρῃς εἰς τὰ ὕψη ἐπὶ ἐνὸς ἀετοῦ; ἠρώτησέ μετ' ἀπορίας. — Καὶ διατί, ὄχι; ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ μετὰ τῆς μεγαλειότητος ψυχραιμίας.

Ὁ Γοντράν τὸν παρετήρει μετὰ ποιᾶς τινος ἀνησυχίας. — Καὶ μήπως μ' ἐκλαμβάνῃς διὰ τρελλόν; ὑπέλαβεν ὁ Φρικουλέ. Ἄκουσον λοιπὸν καὶ ἐνόησον.

Λαβὼν δὲ γραφίδα καὶ τεμάχιον χάρτου ἐσχιδιογράφῃς μηχανῆμα, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Γοντράν ν' ἀνοίξῃ καλῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησε.

— Τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ, εἶνε ἀετὸς... ἐν πρώτοις αὐτὸς εἶνε εὐρεία ἐπιφάνεια βερνικωμένης μεταξίνης, ἣτις θὰ σχηματισθῇ διὰ τῶν μεταξίνων αὐτῶν δεματίων, τὰ ὅποια βλέπετε ἐκεῖ, καὶ ἡ ὅποια θὰ ἔχη περὶ τὰ τετρακόσια μέτρα περιφέρειαν, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποτελῇ ἐν περιπτώσει ἀετοῦ τῆς συσκευῆς ἀπέραντον καὶ τελεσφόρον ἀλεξίπτωτον... τὸ ἐνόησες τοῦτο;

Ἀετός.

— Ναι, εἶναι ἐνόητον· ἀλλ' ἡ περίπτωση τῆς πτώσεως μὲ κάμνει ν' ἀνατριχιάζω.

— Ἐδῶ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀετοῦ θὰ τοποθετήσω δύο ἑλικας μεταξίνους περιβεβλημένους ὑπὸ σώματος χαλυβδίνου, διαμέτρου τριῶν μέτρων...

— Δηλαδὴ αὐτοῦ, πιστεύω, δέχομεν ὁ Γοντράν, δεικνύων διὰ τῆς ράβδου τοῦ τὰς παραδόξους πλάκας, αἵτινες παρέκειντο καὶ προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν του.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ Φρικουλέ μειδιών, καὶ θὰ κινῶνται διὰ τοῦ ἀετοῦ κατὰ τὸ σύστημά μου με ταχύτητα τριακοσίων στροφῶν κατὰ δευτερόλεπτον. Θέλεις νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ ἐν λεπτομερείᾳ τὸ σύστημά μου;

— Ὁχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ ἀληθοῦς τρόμου... ἐξαίσθησεν ἤδη ἐξ ὧων ἤκουσα, θὰ χάσῃς δὲ καὶ τὸν καιρὸν σου ἐπὶ ματαίῳ. Τοῦτο μόνον ἐξηγήσόν μοι. Τὸν κινητῆρα ἀετόν, ὃν ἀνέφερες, ποῦ θὰ θέσῃς; ὄχι βεβαίως ἐπὶ τῆς μεταξίνης;

— Διατί ὄχι; Καὶ ποιῶν σημείον σταυροῦ ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἀετοῦ. — Ἴδου ἡ κινητήριος δύναμις, εἶπε. — Ναι, ἀλλὰ θὰ ἔχη βάρος... τὸ δὲ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ποῦ καὶ πῶς θὰ διευθετηθοῦν;

— Ὑπομονή, θὰ ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸν ἀετόν. Λοιπὸν, ἤδη ὁ ἀετὸς διὰ τῆς κινητήριου δυνάμεως θὰ φέρεται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τῇ βοήθειᾳ τῶν δύο ἑλικῶν, με ταχύτητα, ἣτις δύναται νὰ φθάσῃ ἕως πεντήκοντα μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον. Ἐξάπαντος δὲ ἡ ταχύτης αὐτῆς δέον νὰ ἦ ἐπαρκής, εἴνα ὁ ἀπὸ προβάλλῃ ἀντίστασιν ἀκούοντως μεγάλην, δι' ἧς νὰ βραδύσῃ τὴν ὄλην συσκευήν.

— Ἀλλὰ, εἶπε ὁ Γοντράν, τὸ ἀετῶδες τοῦτο μηχανῆμα σου θὰ διευθύνεται πάντοτε πρὸς μίαν διεύθυνσιν, χωρὶς νὰ δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ παρεκκλίνῃ οὔτε δεξιῶθεν,

οὔτε ἀριστερόθεν, ὡς καὶ ὁ ἴδιος, ὡς ἐνθυμῆσαι, ἔλεγες ἐν Πιτροπούλει.

Ὁ Φρικουλέ ὕψων τοὺς ὤμους. — Ἀνόητε! εἶπε, καὶ τὸ πηδάλιον δὲν λογαριάζεις διὰ τίποτε;

Καὶ ταυτόχροτως ἐσημείωσε διὰ τῆς γραφίδος πρὸς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ μηχανήματος, τριγωνοειδὲς σχῆμα, ὁμοιάζον πρὸς οὐρανὸν ἰχθύος.

— Ἴδου, ἐξηκολούθησε, καὶ τὸ ἔργαλειόν, δι' οὗ θὰ διευθύνωμεν κατὰ βούλησιν τὸ ἐναέριον σκάφος μας.

— Ἐχει καλῶς καὶ τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ Γοντράν, ἀλλ' ἐξηγήσόν μοι ὀλίγον τὴν κινητήριον δύναμιν.

— Εὐχαρίστως, ἀλλ' ἴσως δὲν νοήσῃς μεγάλα πράγματα. Ἡ κινητήριος δύναμις θ' ἀποτελεῖται ἐκ λέβητος μεγάλης πίεσεως, σχήματος ὀφειδοῦς, ὅπως μὴ ἐκρήγνυται, καὶ θὰ περιλαμβάνῃ μέχρι πεντακοσίων γραμμαρίων ὕδωρ. Συνεπεία δὲ τῆς μεγάλης ἀναπτυσσομένης θερμότητος ἐκ τῆς καύσεως τῶν ὑδροανθρακούχων ῥῶν ἐν τινὶ λυχνίᾳ, τὰ πεντακόσια γραμμάρια ὕδατος θὰ μεταβάλλωνται εἰς ἀτμὸν πεντήκοντα ἀτμοσφαιρῶν πίεσεως, ὅστις θὰ κινή ἔμβολον ελαφρὸν πᾶν εὐκόλως. Ἐνοεῖται, ὅτι τὸ ἔμβολον τοῦτο θὰ συνδέηται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἄξονα, τὸν συνδέοντα ἀμφοτέρους τοὺς προωστικούς ἑλικας.

— Ὁρατὰ! λαμπρὰ! ἀνέκραξεν ὁ Γοντράν.

— Ἐξακολουθῶ, εἶπε ὁ Φρικουλέ, λίαν εὐχαρῖς. Ἀφοῦ ὁ ἀτμὸς διασταλῇ μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐργασίαν ἐν δευτέρῳ τινὶ κυλίνδρῳ, φέρεται εἰς τὸν συμπυκνωτήν, ὅπου ὑγροποιεῖται καὶ ὅθεν ἀντλία τις τὸν ἐπαναλαμβάνει διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν λέβητα. Οὕτω δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκη νὰ φέρωμεν μετ' ἡμῶν ζύλα καὶ ἄνθρακα. Ἐνοήσατε;

— Ὁλίγα· ἀλλ' ὅτι περισσότερο καταλαμβάνω, εἶναι, ὅτι ἡ διαβολοκινητήριος αὕτη δύναμις μετ' ὄλων αὐτῆς τῶν ἐξαρτημάτων ἔχει κάποιον βάρους σημαντικόν δι' ἐν ἀερόστατον.

— Τὸ ἰδικόν μου ἀερόστατον δύναται νὰ φέρῃ βάρους ἑπτακοσίων κυλίων! ἀνεφώνησεν ἐν θριάμβῳ ὁ νέος ἐφευρέτης, καὶ οὕτω νὰ διασχίσῃ διὰ μίαν ἀπόστασιν χιλίων χιλιόμετρων.

Ὁ Γοντράν ἐμεινεν ἐκπληκτός. — Τί ἔχεις τώρα ν' ἀπαντήσῃς εἰς ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ Φρικουλέ.

— Οὐδέν! ἀπολύτως οὐδέν, ἀπήντησεν ὁ κόμης. Εἶτα δὲ ῥιπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

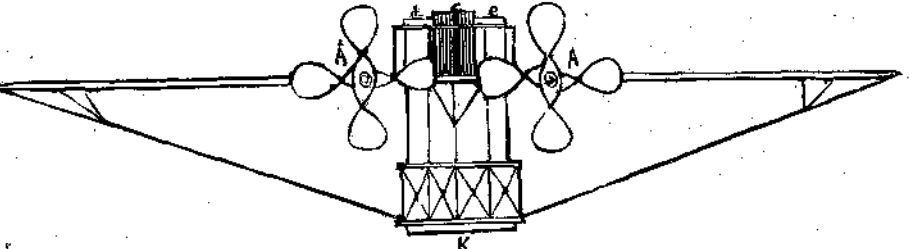
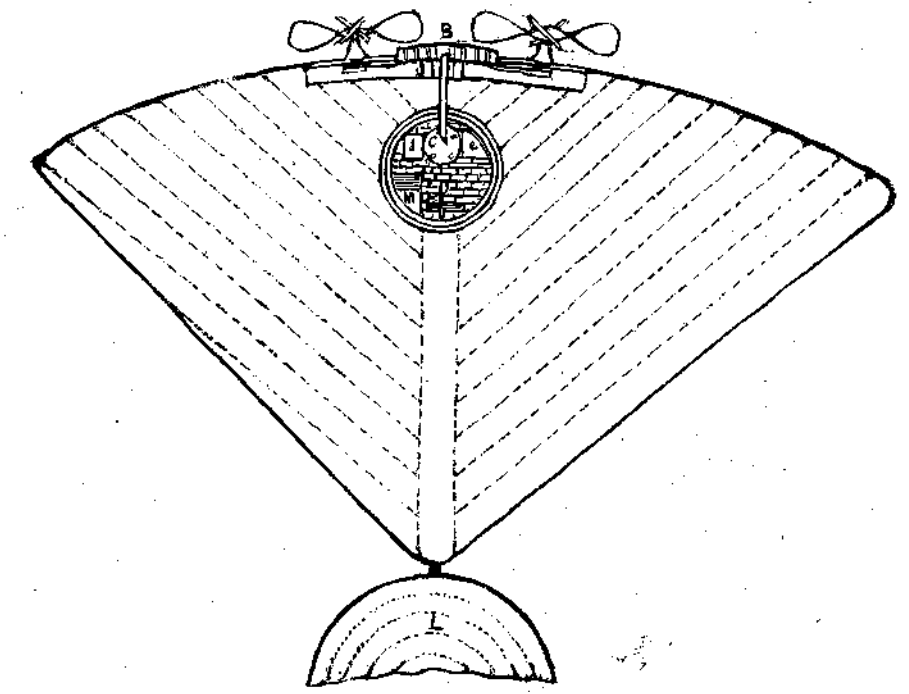
— Ἀχ! Φρικουλέ, τῷ λέγει, εἶσαι μεγαλοφυΐα!

— Μπᾶ! τῷ ἀπαντᾷ οὗτος σ' ἐνοῶ κάλλιστα· οὐδέποτε θὰ μοὶ ἔλεγες τοῦτο, εἴαν εἰς τὸ μέσον δὲν ὑπῆρχεν ἡ γυνὴ!

— Ναι, φίλε μου, εἶναι ἀληθὲς καὶ θὰ σοὶ ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν μου!

— Τί ἀποτύφλωσις, εἶπε τότε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φρικουλέ· ἐλεύθερον ὄν νὰ θέτῃ τοσοῦτον ἔκουσιος καὶ κτετευτικῶς τὸν λαϊκόν του ἐντὸς τῆς ἀλύσεως!

Εἶτα δὲ ἀποτόμως τῷ λέγει: — Γνωρίζε ὅμως, ὅτι οὐδόπως ἐγὼ θὰ πταίω, ἐν βραδυτέρῳ ἢ εἰρήνῃ τοῦ μέλιτος, ἢν τὸσον περιπαθῶς ἤδη διαβλέπεις, μεταβάλλῃ χρῶμα καὶ πορείαν, διότι, σοὶ τὸ ὁμολογῶ ἐν πάσῃ ἐλικρινείᾳ ἐκ τῶν προτέρων μ' ὄλην τὴν

- A. Προωστικοὶ ἑλικας
- B. Κινητὴρ δι' ἀτμοῦ
- C. Λέβητος
- D. Ἐδαφος
- F. Τροχὸς πηδάλιου
- M. Κλίμαξ διὰ κάθοδον εἰς..
- K. Κατωτέρα σκάφη
- d. Ἀποθήκη ὕδατος
- e. Ἀποθήκη καυστικῆς ὕλης

στενὴν φιλίαν μας, ὅτι δὲν θὰ ἐπραττον ὅτι ἦδη πράττω, εἴαν δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ἱστορήν ἕνα ἄνδρα τοσοῦτον σπουδαῖον, οἷος ὁ κ. Ὁσιπῶφ.

Ὁ Γοντράν ἐσιώπησε κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἔδαφος. Εἶτα δὲ προσβλέπων μετ' οἴκτου τὸν Φρικουλέ.

— Πῶς θὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν κ. Ὁσιπῶφ περὶ τοῦ σχεδίου μας; εἶπεν.

— Εἰδοποιήθη ἤδη, ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ ὄλωις λακωνικῶς.

Ὁ Γοντράν παρετήρει ἐκπληκτός. — Εἰδοποιήθη; ἠρώτησε, καὶ τίνι τρόπῳ;

— Δι' ἐμοῦ. Παρατηρήσας δ' ἐν ταύτῳ τὸ ὥρολόγιόν του.

— Δύο ὥραι, εἶπε, πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Κάλ, νὰ παρατηρήσω τὸν κινητήρα. Ἐχεις τίποτε ἄλλο νὰ μ' ἐρωτήσῃς;

— Ναι. Πότε ὁ ἀετὸς σου θὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ πετάξῃ;

— Ἄνευ ἐνδοιασμοῦ ὁ Φρικουλέ ἀπήντησεν. — Τὸ ἀερεπίπιδόν μου θὰ εἶνε ἕτοιμον τὴν 20 Ἰουλίου, καὶ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς θὰ κάμνω δοκιμὰς. Ὑπελόγησα δὲ τρεῖς ἡμέρας ἔτι, ἵνα συμπληρώσω τὰ πάντα καὶ προμηθευθῶμεν τὰς ἀπαιτούμενας τροφὰς καὶ λοιπὰ ἀ-

ναγκαία. Ὡστε τὴν 4 Αὐγούστου τὸ ἐσπέρας δυνάμει ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Δηλαδή μετὰ ἐξ ἑβδομάδας!

— Ἀκριβῶς καὶ τὴν 8 Αὐγούστου θὰ ἀεροπαρῶμεν ἀνωθὶ τῆς Αἰκατερινουπόλεως!

— Ἐὰν ἕως τότε δὲν κατασυντριβῶμεν.

— Πολὺ ὀρθῶς εἶπες, προσέθηκεν ὁ Φρικουλέ. Καὶ ὁ ψῶν τοὺς ἄμους!

— Ἡ θάνατος ἢ γάμος! εἰπέπεν.

Ἀναντηρήτως, ὁ Φρικουλέ δὲν ἤγαπα τὰς γυναῖκας.
(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΑ ΦΥΚΙΑ

Ἄς τὰ χωρίζ' ἢ θάλασσα
μὲ κύματ' ἀφρισμένα,
Μὲ μούγκρισμα, μὲ ἀπονιά
τρανή, ἄς τὰ χωρίζη!
Σὲ 'λίγο γιὰ τὸ πείσμα τῆς,
ἐκεῖν' ἀγκαλιασμένα
Θὰ εἶναι, καὶ ἡ θάλασσα
ἀπὸ θυμὸ θ' ἀφρίζη.
Ἔτσι τὰ δέρνει ἀσπλαγχνα
πάντοτε, καὶ τ' ἀφίνει,
Ὅταν ἰδῇ πῶς ἔρχεται
ἢ μάννα τους—Γαλήνη.

Γ. Πακουλάς.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ μὲν ποίησις εἶναι μᾶλλον θερμότης ἢ φῶς· ἡ δὲ φιλοσοφία, τάνάκαλον, μᾶλλον φῶς ἢ θερμότης· ἐκείνη μὲν, ἥλιος θάλπων μᾶλλον ἢ φωτίζων διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ αὐτοῦ δέ, ἥλιος φωτίζων μᾶλλον ἢ θάλπων· ἡ πρώτη, εὐαφρὰ καὶ εὐπειθὴς τῆς νηπιτικῆς τῆς ἀνθρωπότητος ἡλικίας συμπαικτεῖρα καὶ σύντροφος· ἡ δευτέρα, τῶν πρεσβυτικῶν αὐτῆς χρόνων ἐμβριθὴς καὶ σεμνὴ γηροκόμος· ἡ πρώτη, χαρίεσσα κόρη τῆς φαιδρᾶς φαντασίας· ἡ δευτέρα, μελαγχολικὴ θυγάτηρ τῆς αὐστηρᾶς φρονήσεως· ἡ μία ἀγαπᾷ συχνὰ νὰ ἐνθυμίζῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰς παιδικὰς του ἡμέρας καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ καὶ βαυκαλιζῇ εἰς τὴν κοιτίδα του· ἡ ἄλλη, τούνηκτιον, τὸν ὑπομνησκει συνήθως τὰς τελευταίας του στιγμὰς, καὶ τὸν μοιρολογεῖ, ζῶντ' αἰ εἰς τάφον του· ἡ μία εἶνε τοῦ παρελθόντος ἢ εὐθυμὸς ὦδ' ἢ ἄλλη, τοῦ μέλλοντος ἢ μεμψίμοιρος ἐπιστήμη. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ ποίησις καὶ φιλοσοφία, καὶ μετὰ πασῶν τῶν φανταστικῶν αὐτῶν ἀντιθέσεων, εἶνε κατὰ βῆθος ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, μόνον κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ὑπὸ μορφᾶς διαφόρους παρουσιαζόμενον εἰς τὰς ὄψεις ἡμῶν, ὅθεν καὶ δύο διάφορα ὀνόματα φέρον. Εἶνε τρόπον τινὰ ὡς ὁ κύττος ἀστὴρ, τὸν ὅποιον κατὰ μὲν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου βλέποντες καλοῦμεν Ἑωσφῶρον, κατὰ δὲ τὴν δύσιν Ἑσπερον.

Ἄλλὰ περίεργοι ἀληθῶς τῶν ποιητῶν αἱ καρδίαι! Ἐνίοτε καίτοι νεανικαί, συνενοῦσιν ἐν ἑαυταῖς καὶ τὸ θάλαπος καὶ τὸ φῶς, τὴν νεότητά των αἰσθημάτων μετὰ τοῦ γήρατος τῶν συλλογισμῶν, τῆς ποιήσεως τὸ ἔαρ μετὰ τοῦ χειμῶνος τῆς φιλοσοφίας. Εἶνε ἀστέρες, παραδόξως πως καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ των καὶ ἐν τῇ δύσει ἐν ταῦτ' εὐρισκόμενοι! ἄλλ' αἱ τοιαῦται καρδίαι διότι εἶναι, ἢ μᾶλλον ἵνα εἶνε τοιαῦται, ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται ὀδύνας βαθυτάτας, ἀφάτους, ἀνεπιχειρήτους, καίτοι συνάμα τῶν μεγίστων τέρψεων καὶ ἡσῶν καὶ εἶναι ἐπιδεκτικαί.

(Ἐκ τοῦ προομίου τοῦ «Ἀγνώστου Ποιητοῦ».)

Φίλιππος Α. Οἰκονομίδης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἄλλοι ποθοῦνε γιὰ νὰ ζοῦν
Σ' δλόχρυσά παλάτια...
Κ' ἐγὼ ποθῶ νὰ σοῦ φιλῶ
Τὰ δυὸ γλυκὰ σου ὑμάτια.

Σ' ἄλλους ἀρέσ' ἢ ἐξοχῆ,
Ταξείδια θέλουν ἄλλοι...
Κ' ἐμὲ μ' ἀρέσει ἢ τρυφερὴ
Παρθενικὴ σου ἀγκάλη.

Θέλουν πολλοὶ τὴ μοναξιά,
Τὸν κόσμον ἄλλοι ποθοῦνε...
Ἐγὼ ζητῶ, δύο πουλιὰ
Νὰ σφιγκταγκαλιασθοῦνε.

Ὅλος ὁ κόσμος τὰ καλὰ
Τῆς γῆς ἄς ἀποκτήσῃ...
Μόνο τὴν κόρη π' ἀγαπῶ
Ἄς μὴ μοῦ τὴν στερήσῃ!

Πειραιεύς.

Γεώργιος Α. Πολίτης.

ΑΡΜΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΚΡΙΝΟΣ

Γερ Β.

Α'
Σὲ μιὰ ὄχθη παντοῦ στολισμένῃ
ἀπὸ χλόης καὶ ἀνθῶν πολλὰ
ὄρθοστέκει ὁ κρίνος ὑψηλὰ
ἀπ' τὰ λουλούδια, ποῦνε σπαρμένῃ.

Ἐ τὰ ὀχρόλευκα φύλλα του λάμπει
ὄσ' ἀν διαμάντι ἢ δροσιὰ ἢ πρωϊνὴ
κι' ἢ γοργὴ πεταλούδα κινεῖ
τὰ φτερά τῆς, ἔς τοὺς κάλυκας νάμπει.

Καὶ τριγύρω παντοῦ φυτρωμένα
ἀνθῶν, χλόης, λουλούδια πολλὰ,
στέκουν γύρω ἔς τὸν κρίνον δειλὰ
ταπεινὰ καὶ μικρὰ καὶ γυρμένα.

Β'
Μὰ βορᾶς, καταγιγίδα ἀρχίζει
καὶ βογγαεὶ φυσῶντας φρικτὰ.
Ξερριζώνει παντοῦ τὰ σπαρτὰ
καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων σκορπίζει.

Καὶ τοῦ κρίνου τ' ὀχρόλευκὸ σῶμα
ἔς τοῦ ἀνέμου τὴν τόση βοή
πέφτει χάμα καὶ δίχως ζωῆ
ἀπομένει νεκρὸ μέσ' ἔς τὸ χάμα.

Γ'
Κι' ἢ νεότης—ἔς τὸν κόσμον ἔδω κάτω
δὲν χάρι, ζωῆ, καλλονή,
πέφτει δρόνεκρη εὐθύς ἔς τὴν ὄρη
τοῦ ἀγέρα τοῦ κρύου θανάτου.

Ι. Θ. Δημητρίου.

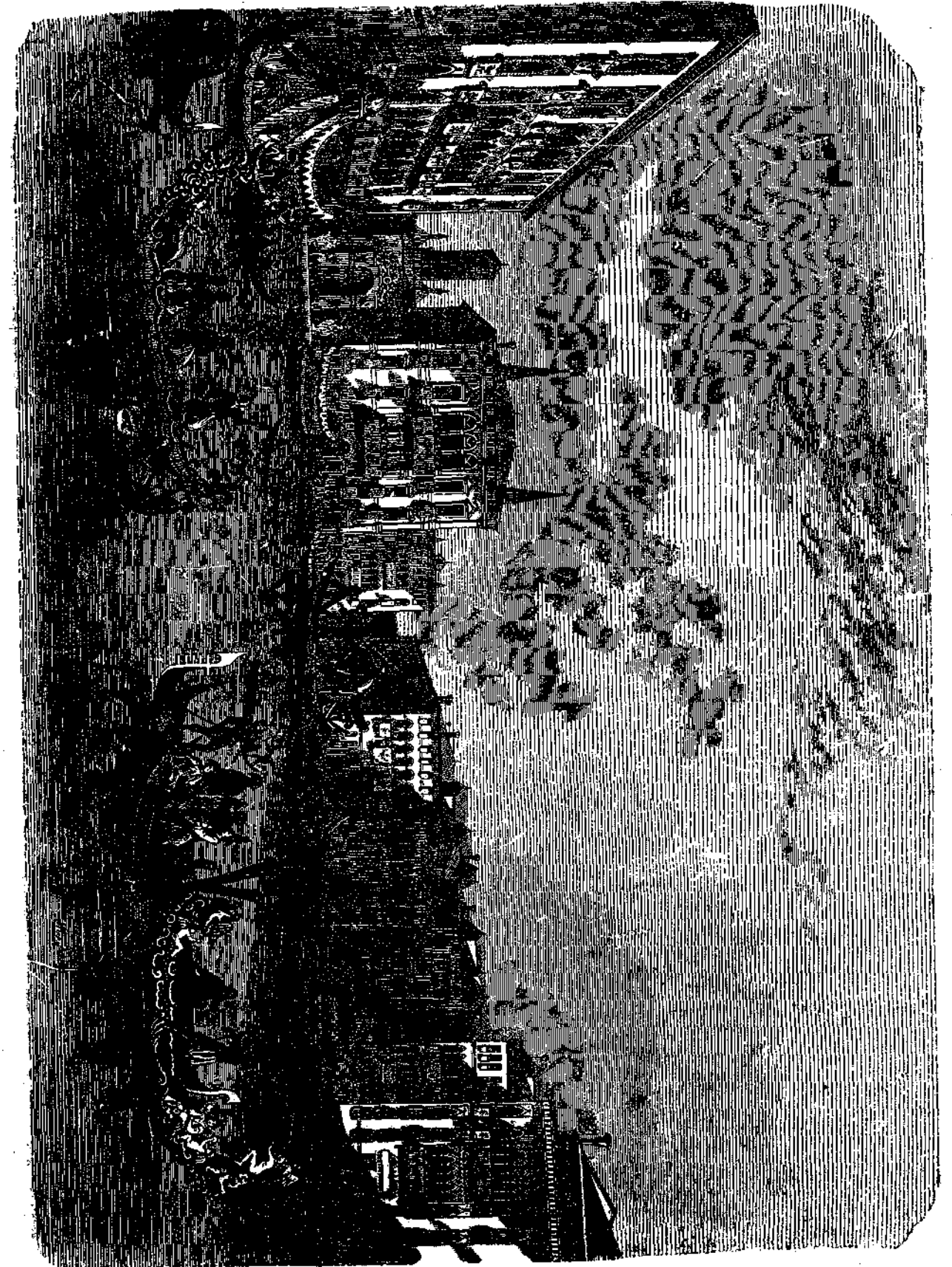
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Καρδία μὲ χρυσόνειρα καὶ φωταυγεῖς ἐλπίδας
Ἐκπάγλους ἐξυφάνασα τὰς πτέρυγας αὐτῆς
Κ' ἐν τῇ ὑψίστῃ πτήσει τῆς τυχοῦσας καταγιγίδας
Κ' ἡμιθανῆς παλαίους, ἰδοὺ ὁ ποιητῆς!

Σάμος

Φοκίων Παναζ

Η ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Λέγεται ότι ο διάσημος θηριοδαμαστής Βαναμπούργ ηρώ-
τήθη ποτέ, τίνι τρόπῳ κατορθοῖ ν' ἀποκτῆ τὴν θαυμασίαν
ἐπὶ τῶν ζῶων δύναμιν καὶ ἐπιρροήν. Ἀπεκρίθη.

—Κάνω πῶς δὲν τὸ φοβοῦμαι διόλου καὶ κρατῶ τὸ
'μμάτι μου ἐπάνω τους σταθερά. Νά, νὰ σὰς δείξω ὅποιαν
δύναμιν ἔχει τὸ βλέμμα μου.

Δακτυλοδεικτῶν τότε πρόσωπόν τι ἱστάμενον βήματά
τινα μακρὰν, εἶπε·

—Βλέπετε αὐτὸν ἐκεῖ ; Ὅτ' αὐτὸν κάμω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ χωρὶς
νὰ τοῦ εἶπω λέξιν.

Ἐκάθησεν εἰς κλίσημα καὶ προσήλωσε τὸ σταθερὸν καὶ
διαπεραστικὸν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἀμέσως τοῦτο
ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ καθίσματός του καὶ ἦλθεν εἰς τὸν θηριοδα-
μαστήν. Ὅτε ὅμως ἐπλησίασεν ἀρκούντως ἀνύψωσε τὴν
χεῖρα καὶ κατήνευξε τὸν γρόνον του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ
Βαναμπούργ, ὅστις κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναισθητός.

—Ἄν θέλῃς, ξανακῦτταξέ με ἔτσι ἄλλοτε, εἶπε τρεπό-
μενος εἰς φυγὴν ὁ ἄνθρωπος.

Θεατὴς ἰουχος (ἐν τῷ Θεάτρῳ). — Μὴ συγχωρεῖτε,
κύριε, δὲν βλέπω καὶ τίποτε τὸ ἔξοχον διὰ τοιαῦτα χειρο-
κροτήματα. . .

Γεῖτων. — Ἐγὼ βλέπω, φίλε μου. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ
ἔργου κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἔχει νὰ πληρώσῃ ἕξ
ἐνοικία. . .

Δικηγόρος τῶν Ἀθηνῶν διηγεῖτο χθὲς εἰς φίλους του.
Συνεφώνησα μὲ ἀμαξήλατηννὰ μὲ μεταφέρῃ εἰς Πεντέλην.
Ἐν ᾧ ἀνήρχετο ἡ ἀμαξα πέραν τοῦ χωρίου Χαλανδρίου τὴν
ἀνωφέρειαν τοῦ ὄρους ἔστησαν οἱ ἵπποι καὶ ὁ ἀμαξήλατης
προσελθὼν ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Τί τρέχει ;

— Τίποτε ἀφεντικὸ. Ἐπίτηδες θὰ κλείσω μὲ κρότο τὴν
πόρτα γιὰ νὰ νομίσουν τὰ ζῶα πῶς κατεβήκατε. Καὶ νὰ
ἰδῆτε τότε τί δρόμο θὰ κόψουν . . . νὰ 'δῆτε. . .

Δὲν ἐψεύδατο. Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε. Οἱ ἵπποι ἠπατήθη-
σαν καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν κατηρχόμην πρὸ τῆς Μονῆς
Πεντέλης !

Γουίλνις

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

53. Αἶνιγμα

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δύοκαίδεκα· τῶν δὲ καθ' ἑκάστῳ
παῖδες τριάκοντα διάνθηγα εἶδος ἔχουσαι·
αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὐτὲ μέλαιναι·
ἀθάνατοι δὲ τ' εἶναι ἀποφθίνουσιν ἅπασαι.

54. Αἶνιγμα δημῶδες

Πίσω τ' ἀφίνω τὰ παιδιὰ
καίνα ποῦ κάμνω,
Τρεῖς μὲ κρατοῦνε μιά φορά,
μὰ πρῶτ' αὖτις πίνω
κ' ὕστερα γεννῶ
Μαῦρα παιδιὰ εἰς τὴ σειρά.

55. Αἶνιγμα

Ἐχω πτέρυγας μεγάλας τὰς ἀνοίγω, τὰς ἀπλόνω,
Οὐδέποτε ἀπ' τὴν θέσι μου νὰ φύγω κατορθῶνω.

56. Ἀπλὴ ἀπροσχηγίς

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίσθω
ὄνομα πόλεως τινος ἀρχαίας τῆς Ἀρκαδίας,

Αἱ λέξεις σημαίνουναι : Κόσμημα γυναικείον, ἐφεύρεσιν μηχανή-
ματος τῆς ἀνθρωπίνης διάνοιας, ὄρος χρησιμεῖον ὡς κατοικία τῆς
Σφιγγός, οὐδὲν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅστις ἦτο εἷς τῶν Τιτάνων,
λόγον συμπεφωνημένον πρὸς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν.

57. Γρῆφος

2 γένη + κυνὶ Κως φίλος, ὦ φῶς.

58. Ἀπλὴ ἀπροσχηγίς

Τῶν ζητουμένων λέξεων τὰ ἀρχικά γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ
ὄνομα στρατηγῶν τῶν Συρακουσίων. Διὰ τούτων τῶν λέξεων δηλοῦ-
ται :

Συγγραφεὺς Μυτιληναῖος, περιβήτος ἑταῖρα Θράσσα βίωσασα ἐν
Αἰγύπτῳ ἐπὶ Ἀμάσιος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὄρος τῆς Θεσσαλίας,
Ἀλικαρνασσέως ῥήτωρ, ποταμὸς τῆς ἀρκτῶας Ἰταλίας, θεὸς τῶν
Σκυθῶν, πατὴρ τῆς ποιητρίας Κορίνθης, θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλή-
νων μία τῶν Γοργόνων.

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν
τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὡς καὶ οἱ μὴ ἀποστειλαν-
τες ἔτι τὴν τοῦ τρέχοντος, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι ἐμβά-
σσωσι τὰ ὀφειλόμενα ἡμῖν ταχέως, διότι εὐρισκόμεθα
πρὸ τῆς ἀνάγκης διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς
διεκπεραιώσεως τοῦ φύλλου καὶ τὴν τάξιν τοῦ οἰκο-
νομικοῦ μέρους νὰ διακόψωμεν αὐτοῖς τὴν περαιτέρω
ἀποστολὴν τῶν φύλλων τῆς «Φύσεως».

Ἡ Διεύθυνσις

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

A. ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

103—Ὁδὸς Αἰόλου—103

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ
ΔΙ' ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΕΧΝΙΤΟΥ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΩΤΑΤΑΙ

Ταχύτης, ἀκρίβειας, στερεότης, εὐθυνία

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

143—Ὁδὸς Ἐρμού—143

Μεταξὺ Καπνικαρέας καὶ Ὁραίας Ἑλλάδος

Εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Τσαμῆ, τὸ τόσον ἐπαξίως
τῆ φιλοκαλίᾳ ἀφιερωμένον, εὐρίσκονται ὠρολόγια ἐκ τῶν
μᾶλλον ἀνεγνωρισμένων ἐν Εὐρώπῃ καταστημάτων, περὶ
τῆς στερεότητος καὶ ἀκρίβειας τῶν ὁποίων ἀρκεῖ μόνον ἡ
ἐγγύσις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. Ἐργασία ἰφάμιλλος τῆ εὐ-
ρωπαϊκῆ. Ἐγγύσις αὐτῆς καὶ στερεότης.

Οἱ μέλλοντες νὰ προσέλθωσιν ἰστώσαν βέβαιοι, ὅτι εὐχα-
ριστηθῶσονται διὰ τὴν στερεότητα κομψότητα, τὸ μέτριον
τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν πάσης παραγγε-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

39—Ὁδὸς Σταδίου—39

Ἀντικρὺ Ἀρσακείου.

Εἰδικὸς διὰ δέσμιον ἐπιστημονικῶν βιβλίων
καὶ ὀλοκλήρων βιβλιοθηκῶν κατ' ἀποκοπὴν

Δι' ἐκτυπώσεις ἐπισκεπτηρίων, ἐπικεφαλίδων,
ἐπιστολῶν καὶ φακέλων καὶ πλαισιώσεις εἰκόνων
Γίνεται χρῆσις δερμάτων ἀρίστων πάντων τῶν εἰδῶν.
Πέμπετε τὰ βιβλία σας εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον τῶν φιλοβιβλίων
Ὁδὸς Σταδίου 39

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ